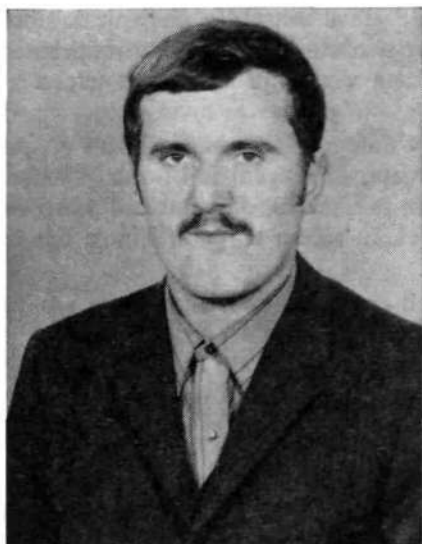

Pesmi

Janez
Strehovec

PESNIK
PROLETAREC

Vrč bele in besneče sle bom treščil ob opeko iz močnate misli.
Pol škrlatne opeke bom pelinasto pahnil v goreče apno srčnih želja.
Vroča voda prej žgoče zavesti naj rezgetajoče razbrazda cement.
Še kos železa bom ukrivil in v malto metlo zamesil.

Strast bom s kleščami izruval in s kladivom zatolkel v besedo.
Plevel bom s spomini zamoril, če ne, bom moral po srp.
Kot kost in dekliške prsi trden temelj hočem,
iz besed za snov in iz čiste snovi sezidani dom.

Šop vročih pesmi bom z moško jezo spremenil v bager.
Ena hiša ni nič, hočem postaviti vas.
Moja prva besna pesem bo buldožer,
moja zadnja izpovedna pesem kompresor.

Kaj naj z goro na levi, kaj naj z oblakom na nebu?
Prirodopisni stavek bom na nadjaznem kopitu razžgnil v verz.
Ognjeni verz naj bo strela, nebo naj cvrči in se para.
Nevihto hočem, nevihtno noč, ki naj izpriča pesnikovo moč.

Stoječ na Olimpu iz epov bom z odo sonce prebarval.
V razbrzdani sonet bom vpregel svojo kočijo.
Oblečen v frak medenih želja se bom v mesto zapeljal.
Piramido razkošja hočem in za pesnika same najlepše ženske.

SOTONA Brez tančic in v škrlatni goloti plavaš po sanjah do mene.
Mesena sanjska zastava vihra čez življenje k smrti.

1. V hijacintni cvet si ožeta in ponižana v moji besedi,
v trzljajih ponižana v zibanju na mojem telesu.

Zdaj si mi vsa v dosegu, dam, da me božaš po prsih.
V moje oči si ujeta, njih ogenj iz brezna si uzrla.
Še bolj te gledam in ukažem, da vame bolj noro strmiš.
Hočem, da padeš, in rečem ti: padi v moje oči.

Zapredena v beli ris svojih čutil si se vrgla vsa vame.
Nisem več sam, tvoj padec mi prsi dviguje.
Mižeče mišice mojih oči pivnajo tvojo oblinasto slast.
Priprta beseda mojega zla čezte odsanja tančico.

2. Zavozlana v tančice viharja hodiš po razbarvanem morju.
Tvoje telo mi sonce zakriva, zato imaš zlate robove.
Najprej si s svojimi mislimi sezidaš opalni in anemonasti molk.
Potem zastaneš in vilno zdrsneš v vrtnično povzdignjeni ples.
Vihar je zadržal svoj dah in več valov je nad mano.
Tečeš in plešeš, uživaš in poješ, ogenj na tvojih stopalih me gleda.
V tvoji pesmi o meni se zaročajo ptice s kamni, besede s telesi.
V tvoji pesmi o meni so visoke gore, ki bruhajo plazove krohota.
Ko poješ, še laže vztrajaš na morju.
Še bolj si ti in še manj moja.
Še bolj in najbolj nad mano.
Še više nad dnom mojega izpetega doma.

SKRIVALIŠČA Pod trepalnicami potonkaste ženske sem si izdolbel ležišče.
Z njeno purpurno besedo sem si vzglavje pregrnil.
Njeno oko sem kot luno ujel in luna je v okno zapeta.
K njenim višnjevim ustnam sem spustil žejno vedro ljubezni.

V zavest svojega belega jaza sem odvrigel sidro bežanja.
Črni črvivi čas se je zleknil v živo apnasti prostor.
Preštel in pretepel sem svoje miselne brate, popepeljene kipe v sebi.
Ljubil in sovražil sem ženske v sebi, svoje krizantemske sestre.

V nezavednem nežgoče molitve sem si mavrično zibel zamesil.
Izza zavese srebrnega vzdih sem se zazrl v svitanje prvega petka:
Oranžne svečenice so se sankale po zubljih škrlatnega ognja.
In ognji so vedeli, v brezžerjavičnem ognju je trpela zavest.

Na vrtu knjige modrosti sem si zeleno mizo postavil.
 V rosnem jutru je Heraklit tretjič stopil v isto vrtno reko.
 In Platon je lebdel na smreki in name metal češarke.
 V desnici sem pamet pobožal in prisluhnil vinsko rdečim kalinom.

Bežeč pred vinom in žensko sem se zaklenil v izpovedno pesem.
 Iz solz sem si črke uobličil in iz smeha izdolbel besede.
 Sebi sem se smilil in pesem se je smilila meni.
 Vsa Jarnikova 15 se je kopala v žlahtni svetlobi.

ORFEJ
 IZKORIŠČEVALEC

Zavozlane v gnus so in odete s prezirom, a molče.
 Razbičani v smrt so, povoženi v črevasto blato, in molče.
 Zapečateni v osamljenost so izgnane v sinjo puščavo, a molče.
 Mlinske kamne imajo za vratovi, morje nima obale, in molče.

Ali je mazutasto mleko oblilo obraz iznakažene nune?
 Ne. Češnjev gozd samomorilcev ječi pod žveplastim dežjem.
 Ali je jasminasta ženska obpotočni kamen povila?
 Ne. Up je kot križ okamenel in polnočni mrtvec se vrača v krsto.

Jaz pa sem trn bolesti zgrizel v besedo.
 Zimsko žalost sem z majske mislijo odpredel v rožo.
 Sive strope samote sem s sanjskimi kamni pobarval.
 Za okno do smrti sem zvedel, zato je pesem nastala.

Ali je bleščica iz plesa lune in sonca padla na pesek ob reki?
 Ne. Črno reko sem v pesem zajezil in njeno hitrost ustavil.
 Ali je rubinasti kres zagorel na potopljeni galeji veselja?
 Ne. Iz žile žalosti sem si iztisnil besedo, škrlatno besedo, ki poje.